

— Ето азъ ще идвамъ да ви навещавамъ, (каза той слѣдъ малко), ще идвамъ да мя просвѣтите и да мя направите челоуѣкъ, защото още не съмъ. — Че какъ тъй? ще си ходите ли? попыта бащата. — Отивате ли си? попытахъ въ сжщото врѣме дъщеритѣ. — Бързамъ, и да мя прощавате, отговори Мацко, на когото на умътъ му ся прѣдставихъ вече сценитѣ въ подземиятъ стажъ на Трипани, Гырджикътъ, майка му и всичкыйтъ редъ на okayнътъ сжщества съ които бѣ влѣзълъ въ сношеніе отъ скоро. — Не желаемъ да ви въспирамы ако бързате. Можете да си идете; но трѣба да знаете че задъ васъ си оставате сърдца дълбоко признателны, рече Донка съ единъ звѣнтливъ и сребревъ гласъ. Мацко излѣзе отъ тамъ съ разбърканъ и размѣтенъ умъ и трѣгнѣ на кѣдѣ Таксимътъ. Има тамъ задъ това мѣсто, или по добрѣ задъ този край на Бей-оглу, има нѣкои стрѣмны и отпѣтны (сапа) мѣста, дѣто мнозина има да ходять често.

Мацко вървѣше прѣвъ правыйтъ пѣтъ безъ никакво сумнѣніе, както и безъ никаквъ цѣль, и толкозь повече, защото виждаше облизу татѣкъ стражаритѣ отъ кашлытѣ що сѣ тамъ, когато изъ срѣдъ единъ купъ боклукъ и прѣстъ чу единъ желенъ и сипкавъ гласъ; обърнѣ ся да види и съгледа единъ старецъ легнѣлъ въ лоше положеніе. И безъ никакъ да промысли че имаше възъ себе си значително количество пары, което можеше да раздразни и най светѣтъ душѣ, двѣ хыледы лиры сѣ туй, той дойде при него.

— Що ти е, дѣдо, казва му. — Ахъ! Ела по близу, сынко, да ми помогнешъ; ударенъ съмъ. — Дѣ? Кой тя удари? — Тука въ ребрата; но не знаѣмъ кой мя е ударилъ, азъ спяхъ. — Чакай да ти вържѣ рѣкѣтъ, рече Мацко, като дойде до самаго него и взе да ся мѣчи да вдигне ужъ прѣдполаганныйтъ раненъ клетникъ.